



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Posl.br. P-661/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Vanesi Brizić Bahun kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Dejana Štimca iz Sesveta, Otona Ivekovića 4c, OIB: 22917482593, zastupanog po punomoćniku Ivanu Adžiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupanog po punomoćnici Sofiji Petković, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne i glavne rasprave zaključene dana 11. lipnja 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno uz punomoćnika Ivana Adžića, odvjetnika, te zamjenika punomoćnika tuženika Domagoja Šebetića, odvjetničkog vježbenika, odvjetnika, dana 21. srpnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu broj: 029-50-2089421, sklopljenog dana 5. prosinca 2003. između tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. kao kreditora i tužitelja Dejana Štimca kao korisnika kredita i davatelja osiguranja, kojima je ugovorena obveza tužitelja da tuženiku plati naknadu za obradu kredita, dakle točka 3. Ugovora u dijelu u kojemu je ugovoreno da se Korisnik kredita obvezuje Kreditoru platiti naknadu 3.00% od iznosa kredita, jednokratno, prilikom prvog korištenja kredita.

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, isplatiti tužitelju Dejanu Štimcu iz Sesveta, Otona Ivekovića 4c, OIB: 22917482593, iznos od 266,92 eur, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 09 prosinca 2003. do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 293,27 eur, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 21. srpnja 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 05. prosinca 2003. godine sklopio Ugovor o kreditu prema kojem je tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 8.700,00 eur. Člankom 3. predmetnog Ugovora da je određena naknada za obradu kredita od 3,00% od iznosa kredita i plaća se jednokratno, prilikom prvog korištenja kredita. Tužitelju je za navedeni kredit naplaćena naknada za obradu zahtjeva. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio primoran pristati odnosno platiti kako bi mogao dobiti traženi kredit. Gore navedeni Ugovor o kreditu parnične stranke su sklopile u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničarsko društvo, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora. Tuženik je na opisani način postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP/03) i to člancima 81., 82. i 87. ZZP/03 te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 i dr., dalje u tekstu: ZOO/05). Tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o odredbi točke 3. Ugovora, već je isti bio stavljen u poziciju "uzmi ili ostavi". Također, tuženik tužitelju nije prezentirao koje to točno tuženik ima troškove u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao naknaditi niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto iznos te naknade izravno ovisi o visini iznosa kredita koji se traži. Ističe kako je tuženik nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovornu odredbu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem. Navedene naknade su se naplatile od tužiteljice prilikom prvog korištenja kredita. Stoga predlaže donošenje presude kojom će se utvrditi ništetnom odredba čl. 3. Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 266,92 eur sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Oспорava tužitelju svojstvo potrošača te ističe prigovor zastare. Ističe kako odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita te se radi o jasnoj i lako uočljivoj odredbi o kojoj se pregovaralo, obzirom su stranke izrijekom ugovorile primjenu tarife. Također, ne osporava visinu tužbenog zahtjeva.

3. U tijeku postupka izvršen je uvid u Ugovor o kreditu, potvrdu od 29. siječnja 2025.g., otplatni plan, prijepis knjigovodstvene kartice, te je proveden dokaz saslušanjem tužitelja.

4. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 155/23, dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

5. Među strankama nije sporno:

- da su 05. prosinca 2003. sklopili Ugovor o kreditu broj: 029-50-2089421 za kredit u visini 8.700,00 eur,
- da je čl. 3. Ugovora o kreditu propisano da se naknada od 3,00% od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita,
- da je tužitelju dana 09. prosinca 2003. godine naplaćena naknada u iznosu 266,92 eur.

6. Sporno je da li je odredba o naknadi za obradu kredita nepoštena i ništetna ugovorna odredba te ima li tužitelj pravo zahtijevati isplatu iznosa plaćenog temeljem te odredbe koji je tuženik od njega naplatio temeljem ništetnih odredbi po pravilima o stjecanju bez osnove prema čl. 1111. i čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO).

7. Prema odredbi čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

8. U odnosu na prigovor tuženika o tome da u ovoj pravnoj stvari nije dokazano svojstvo potrošača, valja reći da za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta iz članka 3. stavak 1. točka 1. Zakona o zaštiti potrošača i to: (1) da se radi o fizičkoj osobi i (2) da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Nije sporno da je tužitelj fizička osoba, te nije sporno da je namjena kredita kupnja stana, pa sud ne vidi razloga, a niti ih tuženik konkretno ističe, zašto se ne bi radilo o potrošačkom ugovoru. Osim toga, na tuženiku, kao kreditoru, je teret dokaza činjenice da se radi o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu, a sud smatra da takve posebne okolnosti tuženik nije dokazao (pravni stav zauzet u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020.), pa čak niti konkretno tvrdio, slijedom čega sud smatra da tužitelj ima pravo uživati zaštitu koju potrošačima pruža Zakon o zaštiti potrošača.

9. Tužitelj u svom iskazu navodi da mu je predmetni kredit bio potreban za kupnju automobila. Otišao je u Auto kuću Jurković te pitao može li se auto kupiti na kredit i oni su mu rekli da mogu srediti kredit. Koliko se sjeća, u banku je otišao samo potpisati Ugovor i odnijeti ga kod javnog bilježnika. Pri tome sa djelatnikom banke nije razgovarao o uvjetima kredita. Vidio je da treba platiti nekakvu naknadu,

rečeno je da su to troškovi kredita, ali samo da se radi o obradi kredita te mu nisu detaljnije objašnjavali koji su to troškovi. Zaključio je da to tako treba biti. Koliko se sjeća, taj iznos je uzet od iznosa kredita. Nikada nije imao svoju firmu te je i tada imao plaću. Ugovor je prije potpisivanja djelomično vjerojatno pročitao. Predmetni automobil je koristio za osobne potrebe.

10. Sud prihvaća iskaz tužitelja jer je logičan i uvjerljiv, te podudaran dokumentaciji u spisu. Slijedom navedenog je jasno da je tužitelj bio prosječan potrošač. Zahtjev transparentnosti određuje da prosječan potrošač, koji je uobičajeno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, može shvatiti konkretno funkcioniranje ugovorne odredbe i samim time na osnovi preciznih i razumljivih kriterija procijeniti potencijalno značajne ekonomske posljedice koje bi ta odredba mogla imati na njegove obveze, što je u konkretnom slučaju izostalo, jer tuženik uopće nije objasnio tužitelju priepore ugovorne odredbe, niti je on bio u prilici da mu se iste objasne jer ni vidio službenika tuženika nego je unaprijed pripremljeni ugovor dobio u auto kući u kojoj je kupovao vozilo.

11. Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno je: „1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. 2.Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“ Za napomenuti je da se pojedine direktive ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu, već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

12. U pogledu navedenoga Vrhovni sud Republike Hrvatske donio je u odluci Rev 673/2023 od 13. veljače 2024. sljedeći zaključak: „Sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te

ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP“.

13. U konkretnom slučaju utvrđeno je da tužiteljui kao korisniku kredita ugovorna odredba o plaćanju naknade za obradu kredita nije bila niti jasna niti lako razumljiva, a o istoj nije bilo mogućnosti pregovaranja.

14. Naime, na temelju uvida u sam ugovor koji prileži spisu, utvrđeno je da se radi o standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 295. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05 i 41/08, dalje: ZOO) propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formuliranom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru.

15. U odnosu na navod tuženika da se radi o odredbi koja je jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, valja navesti da je tužitelj u smislu odredbe čl. 3. ZZP potrošač, odnosno, fizička osoba koja je navedeni Ugovor o kreditu sklopila u privatne svrhe, odnosno, u svrhu koja nije namijenjena njezinom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravna znanja koja su potrebna da bi joj takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

16. Odredbom čl. 59. ZZP propisano je i da obavijest o financijskoj usluzi koja je predmet ugovora sadrži, među ostalim, opis osnovnih obilježja financijske usluge, ukupnu cijenu koju je potrošač dužan platiti za tu uslugu, uključujući sve poreze, pristojbe, naknade i ostale troškove, odnosno, kad točan iznos ukupne cijene nije moguće utvrditi, elemente za izračun ukupne cijene koji omogućavaju potrošaču da sam utvrdi cijenu.

17. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi Ugovora.

18. Člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

19. Iz stipulacije sporne odredbe (čl. 3. Ugovora) koja je standardna, evidentno je da se o sadržaju sporne odredbe nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem niti je on obaviješten za koje nastale troškove se naknada odnosi, a pri tome tuženik na kojem je teret dokazivanja nije dokazao suprotno da se s tužiteljem o spornoj

odredbi pregovaralo, niti je u tom pravcu predlagao dokaze, pa se stoga u smislu odredbe čl. 81. st. 1. i 2. ZZP-a radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi koja je suprotna načelu savjesnosti i poštenja i koja stvara znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja koji ima svojstvo potrošača.

20. Naime prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, a što proizlazi u ovom konkretnom predmetu iz zaključenog Ugovora o kreditu pa je stoga takva odredba ništetna ugovorna odredba.

21. Članak 84. ZZP/03 navodi da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim člankom 84. ZZP/03 samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija. Ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "predmet ugovora" trebaju se shvatiti kao one odredbe koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Točan doseg pojmova "predmet ugovora" i "cijena" u smislu članka 84. ZZP/03 ne mogu se odrediti pojmom "ukupni troškovi kredita za potrošača" pa se naknada za obradu i odobrenje kredita ne može se smatrati bitnom činidbom ugovora o kreditu samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, imajući na umu da je riječ o dugoročnom kreditu s promjenjivom redovnom kamatnom stopom kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prije korištenja kredita, prema pravnom shvaćanju ovog suda, nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa.

22. Osim toga, tekst članka 84. ZZP/03 treba tumačiti na način da se druga kategorija odredbi, čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti ("cijena"), odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvrat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti. Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvrat pružio. Međutim, u ovom se predmetu navodna nepoštenost odredbi o naknadi za obradu i odobrenje kredita ne tiče odnosa između iznosa naknade za obradu i odobrenje kredita te zauzvrat pruženih usluga. Stoga, a imajući na umu sve navedeno, odredba članka 2. Ugovora o kreditu nije izuzeta iz ocjene poštenosti.

23. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP/03, ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, sud je uz primjenu članka 83. ZZP/03 uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

24. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavak 1. ZZP/03, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi takva ugovorna odredba bila prihvaćena da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da ni informativni leci, a ni sama ugovorna odredba članka 2., ne sadrže nikakvih podataka o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se ona odnosi, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima.

25. Nadalje, sve i da se uzme da je u pitanju razumljiva i određena odredba - jer se određuje "jednokratna naplata prilikom prvog korištenja kredita 3,00% od iznosa kredita" – može se zaključiti da je tužitelj, nakon upoznavanja s tom odredbom, mogao steći uopćena saznanja o ekonomskim posljedicama koje iz te odredbe za njega proizlaze, međutim, to ne znači da je ista odredba poštena.

26. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi, s jedne strane, i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača, s druge strane. Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je, na temelju primjenjivih zakonskih odredbi, stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

27. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 – dalje: ZOO). ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, a takva obveza nije predviđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno, niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

28. Slijedom navedenog, a kako je utvrđeno da je nepoštena, pa time i nišetna odredba čl. 3. Ugovora o kreditu, kojim je ugovorena naknada za obradu kredita, to je valjalo tužbeni zahtjev tužitelja u tom dijelu usvojiti i odlučiti kao u izreci pod točkom I.

29. Istaknuti prigovor zastare nije osnovan. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odnosu na početak tijeka zastare je na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio zaključak Broj: Su-IV-47/2020 kojim je određeno da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05, 41/08, 125/11, 25/13, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 155/23, dalje: ZOO), kao posljedica utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora. Budući da je ovom odlukom utvrđena nišetnost prijeporne ugovorne odredbe, to će tek njezinom pravomoćnosti početi teći zastarni rok.

30. Tužitelj je u tužbi kao vrijednost predmeta spora naznačio iznos od 1.742,72 eur. Tuženik je pravodobno istaknuo prigovor na naznačenu vrijednost predmeta spora.

31. Navedeni prigovor je osnovan, jer u konkretnom slučaju deklaratorni zahtjev za utvrđenje nišetnosti ugovorne odredbe služi samo za ocjenu osnovanosti restitucijskog zahtjeva plaćenog temeljem te nišetne odredbe.

32. Stoga je u tom slučaju mjerodavna vrijednost predmeta spora u visini novčanog potraživanja iz zahtjeva za isplatu, što znači 266,92 eur, što je i utvrđeno rješenjem suda od 11. veljače 2026. godine.

33. Odluka o zateznim kamatama temelji se na odredbi čl. 1115. ZOO-a i čl. 29. st. 2. ZOO-a, a iste su dosuđene od dana kada je tužitelj obavio plaćanje više zaračunatih iznosa na ime redovnih kamata, s obzirom da je tuženik kao ugovorna strana bio dužan prilikom promjene kamatnih stopa rukovoditi se načelom savjesnosti i poštenja, a što nije učinio iako je toga morao biti svjestan, pa mu je u svakom slučaju od trenutka svake pojedine uplate u većem iznosu od ugovorenog moralo biti poznato da mu taj više plaćeni iznos ne pripada.

34. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom trošku i to za sastav tužbe prema Tbr. 7. toč. 1. – 50,00 eur, za sastav podnesaka od 21.01.2026.g. i 14.04.2026.g. prema Tbr. 8. toč. 1. po 50,00 eur, te za zastupanje na ročištima 11.02.2026.g. i 11.06.2026.g. prema Tbr. 9. toč. 1. po 50,00 eur, što ukupno iznosi 200,00 eur, a uvećano za trošak PDV-a prema Tbr. 46. u iznosu od 50,00 eur ukupno iznosi 250,00 eur. Navedenom iznosu pribrojen je trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 eur i sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eur, tako da ukupno trošak tužitelja iznosi 293,27 eur.

35. Stoga je odlučeno kao u izreci pod točkom III.

U Zagrebu, 21. srpnja 2026. godine

Sudac:
Vanessa Brizić Bahun

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno

- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, u tri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

Broj zapisa: **9-3088a-ff35b**

Kontrolni broj: **000e9-5cebd-e737d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.